

**Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ
ΜΟΝΟΝ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ Ή ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ
Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΥΠΟΔΟΥΛΟΥ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΓΕΝΟΥΣ;**

Ποταμοί μέλανος, αχρείαστου και άχρηστου μέλανος, εχύθησαν επί χάρτου κυρίως από τους λεγομένους «μαρξιστές ιστορικούς» και τους εν γένει θιασώτες και οπαδούς του πάλαι ποτέ «ιστορικού υλισμού» συγγραφείς προκειμένου να αποδειχθεί ότι ο υπέρτατος αγών της εθνικής παλιγγενεσίας υπήρξε «ταξικός», «κοινωνικός», «αντικαθεστωτικός», «ιδεολογικός» και πλείστοι όσοι άλλοι ιστορικά αυθαίρετοι, αβάσιμοι και μετέωροι χαρακτηρισμοί στους οποίους όμως οι συγγραφείς αυτής της «ιδεολογικής γραμμής» δεν συμπεριέλαβαν για προφανέστατους ιδεοληπτικούς λόγους ή ένεκα πολιτικού χαρακτήρος σκοπιμότητες δύο και μόνον λέξεις, τις πλέον προφανείς, λογικές, ιστορικά μεμαρτυρημένες και αψευδώς από την ζώσα πραγματικότητα τεκμηριωμένες και επαληθευμένες, που δεν είναι άλλες από τις λέξεις «εθνικοαπελευθερωτικός» και «θρησκευτικός».

Στην χορεία αυτή των πάλαι ποτέ λεγομένων «μαρξιστικών ιστορικών ή περί την ιστορία συγγραφέων» καθώς και των ιδεολογικών οπαδών του «ιστορικού υλισμού», όπως ήταν οι Γ. Κορδάτος, Γ. Σκαρίμπας, Δημ. Φωτιάδης, Μ. Πλωρίτης, Τ. Αδάμης, Βασ. Κρεμμυδάς, Γ. Κατσούλης, προστίθενται στην σύγχρονη εποχή και οι πλέον επικίνδυνοι εθνικώς ολετήρες και οδοστρωτήρες, οι οποίοι είναι οι «νεοφανείς εθνομηδενιστές», οι ορθώς χαρακτηριζόμενοι και ως «αποδομητές» της ελληνικής ιστορίας, που αποστρέφονται και απορρίπτουν ως ενεργούντες σε διατεταγμένη υπηρεσία τους δύο θεμελιώδες πυλώνες, υπαρξιακών διαστάσεων μάλιστα για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό, ήτοι τους πυλώνες του Έθνους και της Εκκλησίας, και συνακολούθως κάθε έννοια εθνικοθρησκευτικής ή μάλλον ελληνορθόδοξου ταυτότητας, αυτοσυνειδησίας και ιδιοπροσωπίας.

Ο δε αοίδιμος μέγας Ιστορικός Απόστολος Βακαλόπουλος αρνούμενος και απορρίπτοντας την άποψη ότι η επανάσταση της Εθνικής Παλιγγενεσίας ήταν έργο μόνον της λεγομένης νεοφανούς τότε αστικής τάξεως γράφει τα εξής διευκρινιστικά : *«Το ότι οι έμποροι και οι διανοούμενοι κινούνται με πρωτοβουλία για τον ξεσηκωμό του ελληνικού έθνους δεν σημαίνει ότι η ελληνική επανάσταση του 1821 είναι κυρίως έργο μιάς μόνο τάξης, της αστικής, όπως είχε υποστηρίξει παλιότερα ο Γ. Σκληρός και αρχικά ο Γ. Κορδάτος στις τρεις πρώτες μόνο εκδόσεις του βιβλίου του «Κοινωνική Σημασία της Ελληνικής Επανάστασεως». Η άνοδος των αστών στην οικονομική και κοινωνική ιεραρχία έδωσε μόνον την ώθηση για την εξέγερση του ελληνικού λαού, ο οποίος επί αιώνες είχε προετοιμαστεί ψυχολογικά και ιδεολογικά. Η ιδέα της ελληνικής επανάστασεως ξεκίνησε με την πρωτοβουλία ιδίως των αστών του εξωτερικού, των μικροαστών, κατά τη γνώμη μου, αλλά ο αγώνας πραγματοποιήθηκε με τις δυνάμεις όλου του στρατευμένου έθνους και ιδίως των βιοτεχνών, γεωργών και βοσκών, γιατί αυτοί αποτελούσαν και τη μεγάλη πλειοψηφία του».*

Όταν λοιπόν με ιδεολογικά και πολιτικά κριτήρια καθώς και λόγω ιδεοληπτικών συμπλεγμάτων (complex), παντελώς αυθαίρετα και ανιστόρητα χαρακτηρίζουν τον εθνικοαπελευθερωτικό και εθνικοθρησκευτικό υπέρτατο αγώνα της επανάστασεως για την

εθνική παλιγγενεσία, υποστηρίζοντας ότι αυτή υπήρξε ταξική και κοινωνική επειδή εστρέφετο όχι τόσο κατά των οθωμανών τυράννων, αλλά κατά των προεστώτων, δημογερόντων, κοτσαμπάσηδων, τζορμπατζίδων, μεγαλογαιοκτημόνων, караβοκυραίων και ανωτέρων κληρικών της Εκκλησίας, καθίσταται απολύτως σαφές ότι ουδέ κατ' ελάχιστον γράφουν όσα γράφουν με ιστορικά κριτήρια αλλά θεραπεύουν ανάγκες και σκοπιμότητες ιδεολογικού και πολιτικού προπαγανδιστικού σχεδιασμού.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, ήτοι η Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος, πολυμαρτυρικά καθηγιασμένη Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία ως εθναρχούσα Εκκλησία υπήρξε η *«Κιβωτός της σωτηρίας»* του υπόδουλου Ρωμαϊκού Γένους και γι' αυτό, όπως γράφει ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χριστόδουλος (1998-2008), *«... σε δυσχείμερους χρόνους απέβη, κατά τον Εμμ. Πρωτοψάλτη, «εις των κυριότερων παραγόντων της πολιτικής αποκαταστάσεως του υποδουλωθέντος έθνους μας», ενώ, η διαφορότητα της θρησκείας του δούλου Γένους, με εκείνην του κατακτητού, υπήρξεν ο βασικός παράγοντας της διατήρησής του μακράν επικίνδυνων επιρροών, αφομοίωσης και εξαφανισμού. Πράγματι, «η αποδοχή της Ορθοδοξίας, κατά τον πολύν Χρ. Ανδρούτσον, είναι συγχρόνως και εθνοποίησης (Ελληνοποίησης) ο δ' αλλάσσει θρησκείαν αλλάσσει και εθνικότητα». Γι' αυτό και την αλήθεια αυτή εφρόντισαν να «αξιοποιήσουν» όλοι ανεξαιρέτως οι εχθροί μας, που με λύσσα επέπεσαν κατά της Εκκλησίας, επιδιώκοντες να κάμψουν το θρησκευτικό φρόνημα του κατακτηθέντος λαού με άπώτερο στόχο άλλοτε μεν τον εξισλαμισμό του και άλλοτε τον εκλατινισμό του. Αυτοί εγνώριζαν καλά ότι όποιος Έλληνας έχανετο για την πίστι, πολύ γρήγορα έχανετο και για την πατρίδα. Αυτό βέβαια δεν ακούεται ευαρέστως από τους ετεροδόξους ή αλλοθρήσκους Έλληνες, όμως είναι μία αλήθεια που έχει επιβεβαιωθεί από την μακρά μας ιστορία. Και είναι παρατηρημένο ότι όλοι οι εχθροί του έθνους, κατά της Εκκλησίας μας στρέφονται και αυτήν προσπαθούν να αποδυναμώσουν. Αν δεν είναι η γνώση, ασφαλώς είναι η διαίσθηση που τους κατευθύνει προς επιτυχίαν των απωτέρων σχεδίων των».*

Από τα ως άνω ειρημένα αναδεικνύεται μία αδιαμφισβήτητη ιστορική αλήθεια, ένα *«ιστορικό δόγμα»*, το οποίο παραμένει ζωντανό και αστασιάστως απαρασάλευτο στην συλλογική εθνική συνείδηση του Ρωμαϊκού Ορθοδόξου Γένους μας, ότι δηλαδή, όπως εμφατικώς υπογραμμίζει ο πολύς Βρετανός Βυζαντινολόγος Σερ Στήβεν Ράνσιμαν στο μνημειώδες έργο του: *«Η Μεγάλη Εκκλησία εν αιχμαλωσία»*, κατά την περίοδο της οθωμανοκρατίας, *«Η Εκκλησία κατώρθωσε να επιβιώσει. Και όσο η Εκκλησία επιβίωνε, το έθνος δεν μπορούσε να πεθάνει».*

Εάν λοιπόν η παραπάνω ιστορική αλήθεια ισχύει απαραμειώτως μέσα στο διάβα του ιστορικού χρόνου, άλλο τόσο ισχύει και η ιστορική αλήθεια ότι ο Αγών της Εθνικής Παλιγγενεσίας δεν υπήρξε *«ταξικός ή κοινωνικός»* στο πλαίσιο μιάς φαντασιακής μαρξιστικής θεωρίας περί της πάλης των τάξεων ή της ανατροπής παραδεδομένων αναχρονιστικών κοινωνικο-οικονομικών δομών, *αλλά «εξόχως Εθνικοαπελευθερωτικός και Εθνικοθρησκευτικός»*, όπως περιτράνως έχει διατυπωθεί στην φράση των αγωνιζόμενων Ελλήνων της Εθνεγερσίας του 1821 *«Υπέρ Πίστεως και Πατρίδος»*, καθώς και στην προκήρυξη την οποία απηύθυνε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, κατά την 23η Φεβρουαρίου 1821 διακηρύσσοντας στην επικεφαλίδα αυτής το: *«Μάχου Υπέρ Πίστεως και Πατρίδος»*, και υπογραμμίζοντας στο κυρίως κείμενό του ότι: *«Είναι καιρός να αποτινάξωμεν τον αφόρητον τούτον ζυγόν, να ελευθερώσωμεν την πατρίδα, να*

*κρημνίσωμεν από τα νέφη την ημισέληνον διά να υψώσωμεν το σημείον, δι' ου πάντοτε νικώμεν: Λέγω τον Σταυρόν, και ούτω να εκδικήσωμεν την Πατρίδα και την Ορθόδοξον ημών πίστιν, από την ασεβή των ασεβών καταφρόνησιν». Ο δε Κωνσταντίνος Καπετανόπουλος στο περισπούδαστο πόνημά του, υπό τον τίτλο: «**Ο Χαρακτήρας της Ελληνικής Επανάστασεως του 1821**», διασώζει τον όρκο τον οποίο έδιδαν οι παραστάτες της Β' Εθνοσυνελεύσεως, που συνήλθε στο Άστρος κατά τον Απρίλιο του 1823, και είχε ως εξής: «**Ορκίζομαι εις το άγιον όνομα της Τρισυποστάτου Θεότητος και εις την γλυκυτάτην Πατρίδα, πρώτον μεν ίνα ελευθερωθή το Ελληνικό Έθνος ή με τα όπλα εις τας χείρας να αποθάνω Χριστιανός και ελεύθερος**».*

Όταν κάποιος μελετά επισταμένως τα «**Απομνημονεύματα**» του Στρατηγού Ιωάννου Μακρυγιάννη, αντιλαμβάνεται τον εθνικοθρησκευτικό απελευθερωτικό χαρακτήρα της εθνεγερσίας του υπόδουλου Ρωμαϊκού Γένους και τούτο πιστοποιείται αυθεντικώς από τον ίδιο, ο οποίος γράφει χαρακτηριστικά τα κάτωθι: «**Πήγα στοχάσθηκα και τόβαλα όλα ομπρός και σκοτωμόν, και κινδύνους και αγώνες - θα τα πάθω διά την ελευθερίαν της πατρίδος μου και της θρησκείας μου**». Σε άλλο σημείο επιβεβαιώνεται ότι «**Τότε οι Έλληνες ορκίσθησαν να δουλέψουν για θρησκεία και πατρίδα και δεν τους κόλλαγε μολύβι ούτε σπαθί... Ορκισθήκαμε εις αυτό ο Καρατάσιος, ο Γάτζος και εγώ να είμαστε σύμφωνοι κι αχώριστοι διά την πατρίδα και θρησκεία και τον όρκο οπού κάμαμε όταν πρωτοσηκωθήκαμεν διά την λευτερίαν μας... κι αν πεθάνωμεν διά την πατρίδα μας, διά την θρησκείαν μας, και πολεμούμεν όσο μπορούμεν εναντίνο της τυραγνίας... κι όλοι οι απλοί Έλληνες αγωνίσθησαν με μεγάλον πατριωτισμόν και γενναιότητα διά την πατρίδα και θρησκεία. Κι' αυτό ότ' είναι ντουφέκι και σπαθί Ελληνικόν, θρησκευτικόν και πατριωτικόν... Σάβανον έχω την σημαίαν οπούφκιασα και σ' αυτεινή απάνου θέλω να πεθάνω υπέρ της πατρίδος μου και θρησκείας μου... (και η απάντηση των στρατιωτών του)... ήρθαμε να πεθάνωμεν εκεί οπού θα πεθάνης εσύ με την σημαία της πατρίδος μας και θρησκείας μας...**

Έγραψα γυμνή την αλήθεια, να ιδούνε όλοι οι Έλληνες ν' αγωνίζωνται διά την πατρίδα τους, διά την θρησκείαν τους, να ιδούνε τα παιδιά μου... και να μπαίνουν σε φιλοτιμία και εργάζωνται εις το καλόν της πατρίδος τους, της θρησκείας τους και της Κοινωνίας».

Ο Χριστοφόρος Περαιβός στο ιστορικό πόνημα αυτού, υπό τον τίτλο «**Απομνημονεύματα Πολεμικά**» αναφέρεται διεξοδικά στα λεγόμενα και γραφόμενα ενός άλλους μεγάλου εθνικού αγωνιστού, του Στρατηγού της Ρούμελης Γεωργίου Καραϊσκάκη, ο οποίος με έμφαση και ένταση υπογραμμίζοντας τον εθνικοθρησκευτικό χαρακτήρα του αγώνος της εθνικής παλιγγενεσίας έγραφε: «**Είναι φανερόν, αδελφοί... ότι όλοι μαζί εδράζαμεν τα όπλα εξ αρχής της επανάστασεως και συμφώνως τα εμεταχειρισθήκαμεν κατά του κοινού εχθρού της πατρίδος και της θρησκείας μας... ενωθήτε μαζί μας διά να εξολοθρεύσωμεν ομοθυμαδόν τον εχθρόν και να ελευθερώσωμεν διά πάντα την πατρίδα και θρησκείαν... όσοι δεν βοηθήσουν στη σωτηρία της πατρίδος και της θρησκείας θα δώσουν λόγο στο Έθνος και στο Θεό... ενωθήτε διά την πατρίδα, αδελφωθήτε διά την πίστιν και ορκισθήτε διά τον εξολοθρευμόν του τυράννου, του μόνου εχθρού της πίστεως και της πατρίδος».**

Ο δε Δημήτριος Φωτιάδης στο ιστορικό πόνημα αυτού, υπό τον τίτλο «**Καραϊσκάκης**», αναφέρει ότι ο Καραϊσκάκης μαζί με τον Κ. Τζαβέλα, Ι. Μακρυγιάννη, Γεώργιο

Δυοβουνιώτη, Δ. Σκαλτζά, Ν. Πανουργιά, Ν. Κριεζώτη και άλλους 17 Ρουμελιώτες Καπεταναίους σε κοινό υπογεγραμμένο από τους ίδιους έγγραφο, υπό ημερομηνία 5 Φεβρουαρίου 1825, προς την *«Σεβαστήν Διοίκησιν των Ελλήνων, εις Ναύπλιον»*, έγραφαν μεταξύ άλλων και τα εξής: *«Αφ' ου ο Θεός αποφάσισε να ελευθερωθώμεν από τας χείρας τοιούτων αντιθέων διδασκάλων, των Τούρκων... είχομεν ειρήνην αναμεταξύ μας... Τα έργα των χειρών μας ήτον ευτυχισμένα. Ο υπέρ πίστεως και πατρίδος αγώνας μας επροχώρει θαυμασίως»*.

Με τον πλέον επίσημα θεσμικό και αυθεντικό τρόπο ετέθη η σφραγίδα του εθνικοθρησκευτικού απελευθερωτικού χαρακτήρος της Εθνεγερσίας του 1821, όταν στην Γ' Εθνοσυνέλευση, η οποία συνήλθε στην Επίδαυρο κατά τον Απρίλιο του 1826, διεκηρύχθη ότι: *«ο λαός της Ελλάδος έλαβε τα όπλα και δεν ζητεί διά των όπλων παρά την δόξαν και την λαμπρότητα της του Χριστού Εκκλησίας, η οποία μετά του Ιερού αυτής Κλήρου κατεδιώκετο και κατεφρονείτω»*. Στη δε Εθνοσυνέλευση η οποία συνήλθε στην Τροιζήνα (Μάρτιος-Μάιος 1827) και σε ένα συγκλονιστικού εθνικοθρησκευτικού περιεχομένου κείμενο οι Πατέρες του αγωνιζομένου Έθνους διεκήρυξαν ότι: *«Ω χριστιανοί ούτε ήτον ούτε είναι δυνατόν να πειθαρχήσωμεν δεσποζόμενοι από τους θρησκομανείς Μωαμεθανούς, οι οποίοι κατέσχιζον και κατεπάτουν τας αγίας εικόνας, κατεδάφιζον τους ιερούς ναούς, κατεφρόνουν το ιερατεϊόν, υβρίζοντες το θείον όνομα του Ιησού, του Τιμίου Σταυρού' και μας εβίαζον ή να γίνωμεν θύματα της μαχαίρας των αποθνήσκοντες Χριστιανοί ή να ζήσωμεν Τούρκοι, αρνηταί του Χριστού και οπαδοί του Μωάμεθ. Πολεμούμεν προς τους εχθρούς του Κυρίου μας... ο πόλεμός μας δεν είναι επιθετικός, είναι αμυντικός, είναι πόλεμος της δικαιοσύνης κατά της αδικίας, της Χριστιανικής Θρησκείας κατά του Κορανίου, του λογικού όντος κατά του αλόγου και θηριώδους τυράννου»*.

Επειδή δε οντολογική, υπαρξιακών διαστάσεων, ουδόλως μάλιστα τυχαία, υπήρξε η σύζευξη της πανευφροσύνου και κοσμοσωτηρίου εορτής του Ευαγγελισμού της Υπεραγίας Θεοτόκου με την θεοευλογημένη απαρχή του Αγώνος της Εθνικής Παλιγγενεσίας, εξ ου και διπλός ο Ευαγγελισμός για το ευσεβές και φιλόχριστο Ρωμαϊκό Γένος, αναδημοσιεύουμε τον δημοσιευθέντα υπό του εμπειρινούστατου Πανοσιολογιωτάτου Καθηγουμένου της Ιεράς Πατριαρχικής Μονής Παναγίας Τατάρνης Ευρυτανίας, Αρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου, λόγο του μεγίστου Λογίου και Διδάχου και ανυπέβλητου εκκλησιαστικού ρήτορος του υπόδουλου Ρωμαϊκού Γένους, Ηλία Μηνιάτη (1669-1714), ο οποίος κατά τα γραφόμενα του Καθηγουμένου Αρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου: *«εις ηλικίαν μόλις 19 ετών, το 1668 εις τας 25 Μαρτίου, εκφωνεί πανηγυρικόν λόγον εις τον Ευαγγελισμόν της Θεοτόκου, ει τον ναόν των Ελλήνων, τον Άγιον Γεώργιον εν Βενετία. Εκεί ο λόγος γίνεται λυγμός και η ομιλία προφητεία. Εκεί εκτυλίσσεται όλο το δράμα της «τρισαθλίου» Ελλάδος. Και γίνεται ικεσία προς την Θεοτόκον»*.

Ο τότε λοιπόν προφητικός λόγος του Ηλία Μηνιάτη εκφωνηθείς εν ημέρα Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και μάλιστα 153 έτη προ της ενάρξεως του Εθνικοθρησκευτικού Απελευθερωτικού Αγώνος της Εθνικής Παλιγγενεσίας και πάλι εν ημέρα Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, έχει ως εξής: *«Διά τούτο και εγώ, Κεχαριτωμένη Παρθένε, περνώ με σιωπήν τας θαυμαστάς σου αρετάς, θαυμάζοντάς τας μόνον με την διάνοιαν. Και εδώ, πίπτοντας εις τους παναχράντους σου πόδας, άλλο δεν επιθυμώ από εσέ, παρά την άμαχόν σου προστασίαν, προς βοήθειαν και συντήρησιν του φιλοχρίστου στρατού, προς διωγμόν και εξολόθρευσιν του αντιθέου τυράννου. Έως τότε, Πανακήρατε*

Κόρη, το τρισάθλιον Γένος των Ελλήνων έχει να ευρίσκεται εις τα δεσμά μιάς ανυποφέρτου δουλείας; Έως πότε να του πατή τον ευγενικόν λαιμόν ο Βάρβαρος Θραξ; Έως πότε έχουσι να βασιλεύονται από ημισόν φεγγάρι αι χώραι εκείναι, εις τας οποίας ανέτειλεν εις ανθρώπινην μορφήν, από την ηγιασμένην σου γαστέρα, ο μυστικός της δικαιοσύνης Ήλιος;

Αχ! Παρθένε! ενθυμήσου· πως εις την Ελλάδα πρότερον, παρά εις άλλον τόπον, έλαμψε το ζωηφόρον φως της αληθινής πίστεως· το Ελληνικόν Γένος εστάθη το πρώτον οπού άνοιξε τας αγκάλας και εδέχθη το Θεϊόν Ευαγγέλιον του Μονογενούς σου Υιού· το πρώτον, οπού σε εγνώρισε διά αληθινήν Μητέρα του Θεανθρώπου Λόγου· το πρώτον, οπού αντεστάθη των τυράννων οπού με μύρια βάσανα εγύρευαν να εξεριζώσωσιν από τας καρδιάς των πιστών το σεβάσμιόν σου όνομα. Τούτο έδωσεν εις τον κόσμον τους Διδασκάλους, οι οποίοι, με το φως της διδασκαλίας των, εφώτισαν τας ημαυρωμένας διανοίας των ανθρώπων. Ετούτο τους ποιμένας, οπού με την ποιμαντικήν ράβδον εξώρισαν τους αιμοβόρους λύκους από το εκκλησιαστικόν ποιμνιον. Ετούτο τους γεωργούς, οπού με το άροτρον του Σταυρού, και με τον ιδρώτα του προσώπου, εγεώργησαν τας καρδιάς και σπέρνοντας τον ευαγγελικόν σπόρον, εθήρισαν τας ψυχάς διά την ουράνιον αποθήκην. Ετούτο τους μάρτυρας, οπού με το ίδιον αίμα των έβαψαν την πορφύραν της Εκκλησίας.

Λοιπόν, εύσπλαχνε Μαριάμ, παρακαλούμεν σε, διά το Χαίρε εκείνο, οπού μας επροξένησε την χαράν· διά τον αγγελικόν εκείνον Ευαγγελισμόν, οπού εστάθη της σωτηρίας μας το προοίμιον· χάρισέ του την προτέραν τιμήν· σήκωσέ το από την κοπριάν της δουλείας εις τον θρόνον του βασιλικού αξιώματος· από τα δεσμά εις το σκήπτρον· από την αιχμαλωσίαν εις το βασίλειον.

Και, αν ετούται μας αι φωναί δε σε παρακινούσιν εις σπλάχνος, ας σε παρακινήσωσιν ετούτα τα πικρά δάκρυα, οπού μας πέφτουσιν από τα όμματα. Αλλ' ανίσως και ετούτα δεν φθάνουσιν, ας σε παρακινήσωσιν αι φωναί και αι παρακλήσεις των αγίων σου, οπού ακαταπαύστως φωνάζουσιν από όλα τα μέρη της τρισαθλίου Ελλάδος. Φωνάζει ο Ανδρέας από την Κρήτην· φωνάζει ο Σπυρίδων από την Κύπρον· φωνάζει ο Ιγνάτιος από την Αντιόχειαν· φωνάζει ο Διονύσιος από τας Αθήνας· φωνάζει ο Πολύκαρπος από την Σμύρνην· φωνάζει η Αικατερίνα από την Αλεξάνδρειαν· φωνάζει ο Χρυσόστομος από την Βασιλεύουσαν Πόλιν και δείχνοντάς σου την σκληροτάτην τυραννίδα των αθέων Αγαρηνών, ελπίζουσιν από την άκραν σου ευσπλαχνίαν του Ελληνικού Γένους, την απολύτρωσιν.

Αποδέξου λοιπόν, Παναγία Παρθένε, τα δάκρυά μας, τα οποία σημαδεύουσι το μυστήριον, οπού εις εσέ ετελειώθη, διατί καθώς τα δάκρυα τρέχουσι χωρίς βλάψιμον των ομμάτων, έτσι και ο Θεϊός Λόγος έτρεξεν από την καθαράν σου μήτραν, δίχως φθοράν της Παρθενίας σου.

Δώσε τόσην δύναμιν του ευσεβεστάτου ημών Δουκός των Ενετών εναντίον των ανθρωποκτόνων και αιμοβόρων βαρβάρων, ώστε οπού θα σβησθή τελείως το φως του φεγγαριού, να λάμψη περισσότερο του μυστικού Ηλίου η ζωοποιός ακτίνα· να εξαπλωθή εις τον κόσμον όλον η δύναμις του Σταυρού και να δοξασθή από όλους το άγιόν σου όνομα, συν τω Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας. Αμήν».

Ὦντως, ἐν τέλει, κατ' εὐδοκίαν θεοῦ καὶ ἰσχυρῶ βραχίονι Χριστοῦ τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ἀκαταίσχυρτη Θεία Σκέπη τῆς Ὑπερμάχου τοῦ Γένους Εφόρου, Παντεπόπτου καὶ Στρατηγού Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ τοῦ Ἡλία Μηνιάτη θεόπνευστος Προφητικὸς ἐκεῖνος μνημειώδης Θεομητορικὸς Λόγος ἐγένετο πραγματικότητα καὶ ἀλήθεια, ἀφοῦ ἐπέλαμψε στους «ἐν σκότει καὶ σκιά θανάτου» καθημένους Ἕλληνες, φῶς ἐκ τοῦ σκότους, ἐλευθερία ἐκ τῆς δουλείας, Ἐθνικοθρησκευτικὴ ἀνάσταση ἐκ τοῦ τάφου, ζωὴ ἐκ τοῦ θανάτου. Ὁ δε Ἀγὼν τῆς Ἐθνεγερσίας τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας ἐδικαιώθη διότι ὑπήρξε ἀψευδῶς μεμαρτυρημένα, ἀληθῆς ἀγὼν «*ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος*».